

1
วิศวกรรม
ประสาท
JittiRain เขียน, Chonggong ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

1
วิศวกรรม
ประสาท
Jirairat อินธนน, Chongkorn กิ๊ต

2
วิศวกรรม
ประสาท
Jirairat อินธนน, Chongkorn กิ๊ต

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

1
วิศวกรรม
ประสาท
Jirairat อินธนน, Chongkorn กิ๊ต

วัสดุกรรมประสาท 1

วิศวกรรมประสาท 1

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2392-1

ภาพปก Chonggong

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 599 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มีใครยังจำฟ็อดรึน้องอาร์มจากเรื่อง 'วิศวกรรมประสาท' ผลงานเรื่องสั้น
ในรวมเล่ม 'มหา'ลัย มาหารัก' ของ JittiRain ได้อยู่บ้างไหมคะ วันนี้พวกเขา
กลับมาพบกับทุกคนอีกครั้ง แต่มาในฐานะของเรื่องยาวค่ะ! บอกเลยว่าความรักกวนๆ
ของทั้งคู่เนี่ย คนอ่านจะได้อ่านจนจุใจแน่นอน แล้วมาลุ้นไปด้วยกันนะค่ะว่าฟ็อดรึ
เหนือเดือนของเรานั้นจะจีบน้องอาร์มคนใจของเราสำเร็จหรือเปล่า

เพราะคนน้องก็ใสซื่อ คนพี่ก็ปากแข็ง แล้วแบบนี้เมื่อไหร่น้องอาร์มจะเข้าใจสักทีว่า
ที่ฟ็อดรึทำนั้นหมายความว่ายังไง เอาเป็นว่าเราไปเปิดอ่านหน้าถัดไปและเป็นการกำลังใจ
ให้ฟ็อดรึพร้อมกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

อินทะโรटकั้น

"น้องชื่ออะไรคะ"

คำถามนี้พุ่งจู่โจมผมฉับพลันหลังจากเพิ่งทิ้งก้นลงบนเก้าอี้ได้ไม่นาน คนตรงหน้าเป็นรุ่นพี่ผู้หญิง เธอไม่ได้มาคนเดียวแต่ติดสอยห้อยตามเพื่อนผู้ชายถือกล้องตัวเบ้อเร่ออีกคนมาด้วย เดว่าก็คงมาเก็บภาพบรรยากาศของนิสิตใหม่แน่แหละ

"เออ...ชื่ออาร์มครับ"

"อยู่ภาควิชาอะไรเอ่ย"

"ไฟฟ้าครับ"

"พี่ขอถ่ายรูปหน่อยได้มั้ยคะ พอดีจะเอาไปลงเพจเอนจิเนียรด์บอย เพื่อเรียกเสียงกรี๊ดนิดหน่อย" เธอพูดไปยิ้มไป ทำเอาภูเขินจนอยากโหนตัว दें่าากลางอากาศโชว์ให้ดูสักรอบ

"มันจะดีเหรอครับ"

"ดีสิ น้องอาร์มน่ารักมาก รับรองว่ายอดไลค์ยอดแชร์มหาศาลแน่นอน" ก็ไม่ค่อยอยากลงเท่าไรนะ แต่จัดเสียแล้วอะ แอว์กกกกกกกกกกกกก ลงตัวเองได้ไม่นานผมก็ปล่อยให้รุ่นพี่จับหมุนซ้ายหมุนขวาถ่ายรูปไป อีกหลายชอต ก่อนอีกฝ่ายจะขอปลิกตัวไปถ่ายรูปคนอื่นต่อ ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ชื่อของผมถูกประกาศเรียกพอดี

"ลำดับต่อไป นายอนณ ภูวโกมลเข้าห้องสัมภาษณ์ได้แล้วค่ะ"

ผมลูกจากแก๊อ๊ จัดชุดนักเรียน ม.ปลาย ที่ค่อนข้างยับเล็กน้อย มือข้างหนึ่ง กระชับพอร์ตโพลีโอแนบอก สูดลมหายใจเข้าปอดลึกแล้วเดินตัวตรงเข้าไปในห้องซึ่งมีอาจารย์สองคนนั่งอยู่ ทั้งคู่ดูอายุยังน้อย ให้เดาก็คงเป็นพวกจบเอกจากเมื่อนอก กำลังไฟแรงกันเต็มที

"ทำไมถึงมาเรียนวิศวะ" คำถามแรกจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว

"ผม...อยากหาประสบการณ์ให้กับสิ่งที่ตัวเองรักครับ อยากตามหาความฝันสมัยเด็ก เพราะนั่นคือความหมายทั้งหมดในชีวิตผม"

"นี่ท่องสคริปต์มาหรือเปล่าเนี่ย"

"เอ่อ..."

รู้ก๊อีกไอ้พวกต๊อ...เตอร์

ผมชื่อ 'อาร์ม' ชื่อจริงอนณ เกิดวันพุธกลางคืน จบจากโรงเรียนชายล้วน GPAX เฉลี่ย 3.89 ผมไม่ได้อยากมาเรียนวิศวะเพื่อหาประสบการณ์ และนี่ก็ไม่ใช่ความฝันในวัยเด็กของผมด้วย ตอนเด็กผมอยากเป็นอูลดร้าแมน พอจบ ม.6 ใจโคตรอยากเรียนนิเทศ แต่พ่อแม่ยอม

เขาบอกว่าผมมันไร้พรสวรรค์ในด้านนี้โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเรื่องสื่อสารคม หนัง หรือแม้แต่โทรทัศน์ ยอมรับแหละว่าความสามารถไม่ได้จริงๆ แต่ก็อยากพยายามไง นี่มันเป็นเรื่องของความฝันนะเว้ย!

พ่อแม่ไม่เข้าใจวัยรุ่นวะ

แต่เพราะเป็นเด็กดีผมถึงต้องมาเรียนวิศวะให้แกสมใจเสียหน่อย

พ่อแม่เป็นวิศวกรครับ ส่วนแม่เป็นพยาบาล ตอน ม.4 ถูกคาดหวังจากครอบครัวอย่างแรงกล้าว่าต้องเป็นไปตามแบบอย่างของพ่อแม่ก็แม่เอ่อ...เข้าใจใช่ไหม ผมคงไม่ไปเรียนพยาบาลเพราะเห็นแม่เป็นโอดอลหรอกนะ ไม่ใช่พยาบาลไม่ดี แต่ผมดูแลคนอื่นไม่ได้หรอก ขนาดตัวเองยังเอาไม่รอดเลยมาถึงตอนนี้แล้วคงต้องช่างแม่งให้หมด ลืมไปชะความเจ็บปวด สี่ปีได้ยากก็จบแล้ว ถึงเวลานั้นค่อนข้างมั่นใจอีกทีว่าจะเอาอย่างไรกับชีวิต

"ชอบวิชาอะไรมากที่สุด" ปล่อยให้มันย้อนรำลึกความหลังอยู่นาน คำถามของอาจารย์ก็เคาะกะโหลกผมอีกรอบ

"คณิตศาสตร์กับฟิสิกส์ครับ"

"ชอบเรื่องไหนในวิชาฟิสิกส์"

"ไฟฟ้าครับ" บังเอิญพ่อเตี้ยมมา จะเรียนภาควิชาไฟฟ้าก็ต้องเลือกเรื่องนี้เท่านั้น

"งั้นคุณช่วยทำโจทย์ข้อนี้ให้ผมหน่อย" อาจารย์คนหนึ่งหยิบกระดาษขึ้นมาขีดเขียนรูปภาพและคำอธิบายสั้นๆ ด้วยดินสอก่อนจะยื่นให้ผม

ตายโหงของแท้! พ่อจ๋าช่วยลูกด้วย...

แค่เห็นโจทย์ขานี้ก็เปียกขึ้นมาฉับพลัน ไหนใครบอกว่ารอบสัมผัสภาษณีนีมันโคตรจะชิลเลยไง ทำไมกูต้องมานั่งทำโจทย์พวกนี้ต่อหน้าอาจารย์ด้วยวะ

"เอ่อ...คือ..." ยากมากไอ้เหี้ย ขออนุญาตเผาไปให้ไอน์สไตน์ทำที่

นี่มันคือการสัมผัสภาษณีกูเข้า หรือคัดกูออกกันแน่วะ

"ยากเหรออ" คนอายุมากกว่าเอ๋ยถาม ผมเลยเงยหน้าขึ้นไปสบตากับอีกฝ่ายตรงๆ

"ครับ" ยังไงผมขออนุญาตเอากลับไปเป็นการบ้านได้มั้ยครับ"

เท่านั้นแหละ เสียงหัวเราะก็ระเบิดไปทั่วห้อง โอ้ยยยยยยยยยย สะใจเหรออที่เด็กตอบไม่ได้ อย่าให้กูกลับถึงบ้านนะ จะให้พ่อส่งจดหมายฟ้องคุณบดีโทษฐานทำให้คนอย่างผมเสียใจ

"ไม่ต้องหรอก โจทย์ข้อนี้เป็นของนิสิต ป.โท ผมแค่เอามาลองให้คุณดูเฉยๆ เผื่อจะฟลุคทำได้"

ทำได้ก็บ้าแล้วจ้าาาาา

นี่ไม่ใช่อันดับหนึ่งฟิสิกส์โอลิมปิกนะครีอาจารย์

"รีแลกซ์หน่อย ตอนนี้อะไรจะไม่วิชาการกันมาก คุณช่วยฟรีเซนต์ตัวเองให้พวกผมฟังทีว่าทำไมถึงต้องรับคุณเข้ามาเรียนที่คณะนี้"

"ตอนเรียนผมทำกิจกรรมหลายอย่างครับ ทั้งเลือกตั้งประธานนักเรียน" ว่าแล้วก็รีบวางพอร์ตโฟลิโอลงบนโต๊ะเพื่อให้อาจารย์ได้ชื่นชมผลงานอย่างเต็มที่

"ได้รับเลือกมั้ย" เสียงทุ้มของคนตรงหน้าโผล่เข้ามาทันควัน

"ไม่ได้ครับ"

"แล้วทำอะไรอีก"

"เป็นผู้นำเสนอสรุภัญญะตอนเช้าแถวเคารพธงชาติ นาน้องๆ ม.หนึ่ง
เดินสำรวจแปลงเกษตรโรงเรียน เป็นหัวหน้าชมรมปลูกดอกของชั้น ม.ปลาย
ประมาณนี้ครับ" แล้วดูหน้าอาจารย์ที่มองกลับมา คงปลื้มผมน่าดู

นี่ก็ยุคทองพรวด์สุดๆ แล้วนะ

"ไม่มีอะไรเกี่ยวกับวิศวะเลย" ใครคนหนึ่งพึมพำ ผมเลยรีบพูดแก้ต่างเต็มที่

"ผมชอบเปลี่ยนหลอดไฟให้ที่บ้านมากครับ เปลี่ยนเก่งมากจริงๆ"

"เรียนคณะอื่นก็เปลี่ยนได้"

"แต่ถ้าเรียนที่นี่ ผมจะเปลี่ยนได้ดีกว่าแถมยังสามารถเปลี่ยนให้บ้าน
หลังอื่นได้ด้วย" คิดก่อนพูดนิดนึงไอ้อาร์ม จะรีบตอบหาพอง

"โอเค ผมเห็นความตั้งใจของคุณ" อาจารย์พุดยิ้มๆ พลังถามต่อ
"ชื่อถนนแปลว่าอะไร"

โอ๊ย เกลียดฉิบหายเลยตอนที่มีใครต่อใครมาถามเรื่องความหมายของชื่อ
ตั้งแต่เกิดยันโต ญาติพี่น้อง คุณครูในโรงเรียน เพื่อนสนิท พนักงานทำ
บัตรประชาชน ทุกคนล้วนถามกวนมดว่าชื่อนี้มีความหมายว่ายังไง

ซึ่ง...กู...เหนื่อย...มาก...ที่...จะ...ตอบ...แล้ว...ไวย!

อยากหนีไปเปลี่ยนชื่อวันละหลายล้านรอบแต่ก็กลัวว่าพ่อจะเสียใจ
พ่ออยากให้ผมรวยครับ เพราะงั้นความหมายของชื่อผมก็คือ...

"ผู้ไม่มีหนี้ครับ"

"จริงเหร" ไม่เชื่ออีก

"ครับ"

"ใครตั้งให้ พระเหร"

"เจ้าอาวาสครับ" ใหญ่ที่สุดในบ้านแล้ว

"งั้นถนนผู้ไม่มีหนี้ ยินดีต้อนรับเข้าสู่คณะวิศวกรรมศาสตร์"

"ฮะ ผมผ่านแล้วเหรครับ"

"ถ้ามีการคัดออกคิดว่าคุณน่าจะเป็นคนแรกที่โดนตัด แต่นี่ไม่ใช่ไง"
เป็นคำพูดที่สร้างเสริมกำลังใจให้กูจริงๆ

"ดีใจมากที่ไม่มีระบบนั้น ขอขอบคุณอีกครั้งครับ"

ต่อไปผมจะได้ชื่อว่าเป็นนิสิตคณะนี้แล้ว เพราะฉะนั้นต้องขอฝากตัว
ฝากใจไว้สักสี่ปี

ยินดีที่ได้รู้จัก วิศวกรรมประสาท (แตก)

อย่าลืมกันนะครับ ผม...อนณ ผู้ไม่มีหนี้

ตอนที่ 1

น้อง พี่ ชี๊แซะ

"น้องสกลชัยได้พี่รหัสเกียร์ 0128"

"เฮ้!!!"

"น้องแพรวพลอยได้พี่รหัสเกียร์ 0036"

"กรีดดดดดดดดดดดดดด นั้นมันเดือนวิศวะปีสองเลยนะ โอ๊ย อิจจาอะ"

"พี่กั๋งฟู ชอบนะคะ"

โอ้โฮ แก๊งผู้หญิงที่นั่งแถวตอนส่งเสียงกรีดลั่น จนคิดว่าอีกไม่นานก็พร้อมแอดมิทเข้าโรงพยาบาลทันที

วันนี้เป็นวันจับสายรหัส ซึ่งพี่ๆ เขาบอกว่ามันสำคัญมาก เพราะเราต้องอยู่เกือกกูลกันไปอีกสี่ปีจนกว่าจะจบ ผมก็เลยต้องแหกซี้ตาตื่นขึ้นมาแต่เช้าอาบน้ำ แต่งตัว ทำท้องให้ว่างเอาไว้ เพราะเขาบอกว่าเดี๋ยวพี่จะพาไปเลี้ยงแต่เนี่ยไปเกือบสิบเอ็ดโมงแล้วก็ยังไมถึงคิวตัวเองสักที

ไม่เข้าใจว่าพวกผู้บริหารจะรับปีหนึ่งเข้ามาทำบ๊วกอะไรนักหนาตั้งสามสี่ร้อยคน นี่ถ้าผมไม่ถูกบังคับให้มาเรียนคงไม่ต้องเครียดขนาดนี้หรอก เกียร์ปลวกอะไรวะ นี่ยังลุ่นอยู่เลยว่าจะได้สายบวยมัย ในใจก็ได้แต่ภาวนาว่าขอคนดีๆ เข้ามาในชีวิตบ้างเถอะ

ขอสวยๆ ครับ สวยมากๆ ผมจะได้รู้สึกปลาบปลืมใจ

อยู่ชายลัวนมาตลอดหกปี ชีวิตบัดซบมาก หัวใจห่อเหี่ยวแล้วห่อเหี่ยวอีก เพราะแต่ละคนเม่งไม่มีความละมุนในจิตใจสำนึกกันเลย

"อาร์ม มึงอยากได้คนไหนเป็นพริตตี้บ้างวะ" เสียงของไอคนที่นั่งด้านหลังแทรกขึ้น ไม่พอ มันยังสอดหน้ามาวางคางไว้บนไหล่ผมอีกต่างหาก

"ไม่รู้ มึงจะอยากได้ใคร"

"กูชอบพี่คนนั้นอะ ที่มัดตั้งโงะน่ารักๆ ขวามือ" ว่าแล้วเจ้าตัวก็ชี้นิ้วไปยังเป้าหมายอย่างรวดเร็ว

เขี่ยมันชื่อ 'แซนด์' ครับ เป็นเพื่อนคนแรกในมหา'ลัย ที่สำคัญตอนนี้ มันก็ได้กลายมาเป็นรูมเมตของผมแล้วด้วย

ไอแซนด์ถือว่าค่อนข้างบ๊อบในคณะพอสมควร เนื่องจากเคยเป็นนักแสดงเด็ก เล่นละครกับดาราต่างๆ ตอนสมัยอายุ 5-6 ขวบ พอโตขึ้นแม่ก็ไม่ได้พามันร่ไปตามกองอีก เลยได้ใช้ชีวิตวัยเด็กที่โหยหา และไม่หันกลับไปจับงานแสดงแม้แต่ชิ้นเดียว

"มึงชอบแบบนี้หรอวะ เข้าใจมาตลอดว่ามึงชอบแบบสวยๆ เผ็ดๆ" ผมพูดที่เล่นที่จริง

"เจตคนสวยๆ ในวงการมาเยอะแล้ว เลยเบื่อชนิดนึง"

"หล่อเลือกได้มากเลยจ้ะ"

"มึงรู้จักชมฟู อารยาไหม้ย"

คราวนี้ผมพยักหน้า ก่อนเอ่ยถามอีกฝ่ายอย่างตื่นเต้น

"มึงเคยแสดงละครกับเขาหรอ"

"เปล่า กูแค่ถามเฉยๆ"

โวะ!! มีเพื่อนแบบนี้กูประสาทจะแตก

นี่ยังแค่ไอแซนด์นะครับ ผมยังมีเพื่อนสนิทอีกคนที่นอนอยู่ห้องข้างๆ เราเรียนภาคเดียวกัน มันชื่อ 'ปิ๊ปี้' แค่ว่าก็รู้สึกน่ารักน่ากินแล้วใช่ไหม แต่ตัวจริงหน้าแม่งโคตรทรยศชื่อเล่นลั้ดๆ

เถื่อนถ่อยนี้สายพีเชลอะ เป้าหมายคือการไว้เคราให้เทเหมือนรุ่นพี่ แต่พอก้าวเท้าเดินเข้ามาในคณะก็โดนปีสองสั่งให้ไปโกนหนวดเคราซะเกลี้ยง ย๊าๆ ความฝันดับวูบภายในไม่กี่วินาที ทว่านั่นไม่สำคัญหรอก สิ่งที่น่ารำคาญที่สุดสำหรับมันคืออะไรู่มั้ย

การตีบตึกตา

ห่านี่ไม่รู้เป็นอะไรนักหนา ทุกครั้งเวลาเจอกันมันก็จะพูดแต่เรื่องนี้ไม่หยุด ตั้งแต่ขึ้นตอนการตีบ ประโยชน์ของการตีบ โรงงานผลิตตึกตา กลุ่มลับพันธมิตร ห่าปลวกอะไรเยอะแยะไปหมด

พอเราสามคนมารวมตัวกันแล้ว ไม่อยากจะพูดเลยว่ามันคือสามหนุ่ม เนื้อทองของคณะวิศวกรรม ที่แท้ทรู สถาบันได้ว่าเวลาเดินไปไหนต้องฉิบหาย วายวอดที่นั่น

"น้องแถวต่อมาครับ" รุ่นพี่ประกาศเสียงดัง

อ้าว! แถวกูแล้วนี่หว่า ผมเลยรีบลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เดินตามหลัง เพื่อนคนหน้าเพียงคนเดียวด้วย ๆ แถวนี้มีแค่สิบคนเพื่อความรวดเร็ว ในการจับสลาก

ส่วนสาเหตุที่เห็นนายอนณยืนอยู่คนแรกๆ ก็คือ...กูเดียวครับ

ร้อยเจ็ดสิบนิดๆ ความจริงถ้าว่าดี ๆ ก็ตั้งร้อยเจ็ดสิบสามเถอะ ถามว่า ไอ้แซนด์ที่ยืนอยู่หลังผมก็สูงพอๆ กันหะอ หะอ เปล่า! แต่มันโดดไปโน่นเลย ร้อยแปดสิบเอ็ดเซ็นต์ สรุปผู้ชายภาคไฟฟ้าปีหนึ่งที่สูงไม่ถึงร้อยแปดสิบก็มีอยู่แค่สองคนเท่านั้นแหละ

พานให้นึกเสียตายว่าตอนเด็กน่าจะแตกหนองโพเยอะๆ รู้สึกเสียชาติเกิด ยังไงชอบกล

แต่ตอนนี้อะไปสนใจมันเลย ถึงตามผมต้องจับสายรหัสพอดี

"น้องอาร์มจับเลยครับ"

จួយยยยย ตื่นเต้น กูประชด แค่หียบส่งๆ ล้วงมือแตะได้อันไหนก็หียบ อันนั้น กระทั่งผมยื่นกระดาษมันสีขาวส่งให้รุ่นพี่มัดเกลอะคนหนึ่งไป

"น้องอนณได้รหัสสี่เก้า 0498 ค่ะ"

"เฮ้ลลลลลลลล" เสียงถอนของรุ่นพี่ปีสองดังอื้ออึงทั่วห้องโถง พวกปีหนึ่ง เลยหันหน้าหันหลังมามองว่ารหัสผมจะเป็นใคร จนกระทั่งมีผู้หญิงสวยสะดๆ คนหนึ่งลุกขึ้นมาจากแถวพร้อมพวงมาลัยดอกดาวเรือง

เอิ่ม...กูเกลียดกลิ้งดอกดาวเรือง

"น้องโชคดีมาก ได้ดาวปีสองเป็นพรหัสเลยนะ"

"ดาว?"

เธออะ! โอ้โห ต้องเนื้อเต้นมัยอะ คือคนอื่นเขาฮือฮาแทนกันหมดแล้ว ผมเลยไม่รู้จะทำยังไงนอกจากมองดูร่างบางที่น่าจะสูงไม่เกินร้อยหกสิบห้าเซ็นต์ เดินดุ่มๆ มาหาถึงหน้าแถว พร้อมกับคล้องพวงมาลัยดอกดาวเรืองและสายสะพายที่เขียนข้อความว่า 'สายรหัสเทวดา'

"พี่ชื่อปุ่นนะเว้ย เรียนวิศวะสิ่งแวดล่อม"

"อ้อ ะ...ผมชื่ออาร์มครับ วิศวะไฟฟ้า"

"ดีใจจังเลย เดี่ยวถ้าเลิกจากกิจกรรมแล้ว เรามาเจอกันก่อนนะ"

"ครับ"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก ใจสั่นเลยอะ ดูใกล้ๆ แล้วสวยจับหาย ไม่รู้ชาติที่แล้วทำบุญด้วยอะไรมาชาตินี้ถึงได้พรหัสระดับห้าดาวให้คนอื่นหมั่นไส้เล่น นึกถึงหน้าพ่อขึ้นมาทันทีเลย

อาร์มรักวิศวะมากๆ ครับพ่อ

ผมพูดกับพี่ปุ่นคิมจิอาโออิไม่กี่ประโยค ก่อนจะถูกรุ่นพี่ต้อนให้กลับแถวแล้วเริ่มจับรหัสสายต่อไป

เวลาล่วงเลยจนเที่ยงวันโน่นกว่าจะได้แยกย้าย ไล่แชนด์ไปทาง ไปก็ไปอีกทาง ส่วนผมหนีกลับไปไหนไม่ได้เพราะต้องมายืนกุมเป่ารอพรหัสสุดสวอยอยู่ที่เดิม จนกระทั่งเจ้าตัวเดินเข้ามาพร้อมกับซองเทกมากมาย

แฟ้ม สมุด ดินสอ โต๊ะเขียนหนังสือ ตะกร้าผ้า ไม้หนีบ ที่ปัดขนไก่

แม่ครับ นี่กูมาเรียนวิศวะหรือมาฝึกทำงานบ้านกันแน่

"อันนี้พี่ซื้อให้รับขวัญ ปีหนึ่งต้องอยู่หอในโซ่มัย"

"ใช่ครับ ขอบคุณครับพี่"

"พี่ปีสี่ฝากของมารับขวัญด้วยนะ นี่เลย" นอกเหนือจากของใช้แล้ว ผมก็ได้รับสบูชักถูงเท้าเพิ่มขึ้นอีกหลายก้อน ก่อนมือบางจะล้วงมือลงไป ในกระเป๋าก็

ยังไม่หมดอีกเหวอ

"ส่วนอันนี้ของลุงรหัสปีสาม" ผมยื่นมือไปรับซองจากพี่รหัส

"อันนี้คืออะไรหรือครับพี่ญี่ปุ่น"

"อ้อ ยาแนวกระเบื้องนะ"

ว้อท! นี่ล้อเล่นหรือจริงจังเนี่ย คือนั่งอ่านหนังสือเหงๆ อยู่แล้วก็หยิบมาซงแตกแก้เครียดดีหรือ "ไอปีสาม มึงบ้าหรือเปล่า"

ปล่อยให้ผมก่นคำในใจได้ไม่นาน พี่ญี่ปุ่นก็เอ่ยพิมพ์อย่างต่อเนื่อง

"เดี่ยวเอาซองไปใส่ท้ายรถก่อน แล้วเราไปกินข้าวกัน มื้อนี้พี่เลี้ยงเอง"

มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วครับพี่ดาวสุดสวย อุตสาห์มานั่งรอปล่อยความหิวเค้นกระเพาะเป็นชั่วโมง ผมคงไม่รีบแจ้นกลับไปนอนหรอก

ก็ปกติแหละครับ ผมยังไม่เคยเรียนรู้ชีวิตป็นึง รับน้อง ห้องเชียร์ ล่ารายชื่อ ลืมมันไปซะเถอะ นี่ก็กะโดดๆ อยู่ พี่ญี่ปุ่นก็บอกนะว่าวิเศษของเราชาวประชาค่อนข้างโหด คิดในใจจบมากู้ก็เป็นวิศวกรวะวะ ไม่ได้ไปสมัครงานเป็นหน่วยคอมมานโดสักหน่อย จะโหดอะไรนักหนา

"อาร์มชอบกินอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า"

"ผมกินหมดอะพี่"

"เนี่ยอาทิตย์หน้าเรามีนัดเลี้ยงสายใหญ่ รวมพี่ปีสามกับปีสี่ด้วย ยังไงเดี่ยวพินัดอีกทีนะ"

"ครับ" เจอพี่รหัสไม่พอ ต้องมาเจอลุงรหัส ปู่รหัสอะไรอีกหรือวะ จากที่ฟังแล้วพี่ญี่ปุ่นบอกว่าสายเราเชียม (ขาดแคลน) ผู้หญิงเข้าชั้นวิกฤต เพราะมีแค่พี่แกที่เป็นเพศแม่อยู่คนเดียว แต่จะว่าก็ว่าเถอะ 'ไปๆ มาๆ ผมนึกว่าดาวคณะแม่งเป็นทอมซะอีก สวณะแต่กวนตีนมากครับ พุดออกมาทีนี้คำหยาบบานเบอะ แต่ตอนนี้ยังไม่ใช้กับผมเท่านั้นเอง

"เออพี่ ทำไมเขาถึงเรียกสายเราว่าสายรหัสเทวดาอะ"

"อ้อ ก็หน้าตาดีไง" โห...เกิดกูชี้เหรืขึ้นมา สายนี้ไม่เป็นอันลุ่มจมหรือวะ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าผมแม่งก็หล่อไม่เบาเลยจริงๆ

"พี่ปีสามปีสี่ก็หน้าตาดีหรือ"

"ปู่รหัสปีสี่เป็นเดือนมหา'ลัย ส่วนลุงรหัสปีสามเป็นเหนือเดือน"

"อะไรหะรอฟี่ที่เรียกว่าเหนื่อเดือน"

"เป็นนักบออล"

"ฮะ?"

"นักบออลที่หล่อกว่าเดือนมหา'ลัย" คนตรงหน้ายักคิ้วหลั้วตา แหม...
อยากเห็นลุงรหัสปีสามเลยครับว่าจะหล่อโหดเหยียอย่างที่เขาว่าหรือเปล่า

"อาร์มเคยกดเข้าไปเพจเอนจิเนียร์คิวต์บอยปะ"

"เคยเห็นผ่านๆ ครับ" อะไรของฟี่แกวะ

"ถ้าอยากเห็นปู้รหัสปีสี่ก็ลองกดเข้าไปดูนะ ชื่อฟี่เจต อีกอย่างฟี่ก็เป็น
แอดมินเพจนี้ด้วย"

"ฮะ!"

"นั่นแหละ ไม่มีใครรู้หรอก แต่ฟี่เคยบอกกับตัวเองไว้ว่าถ้ามีน้องสาวรหัส
มาฟี่จะมอบตำแหน่งแอดมินคนที่สองให้ เราจะได้ดูแลเพจที่มีคนกดไลค์
เป็นแสนไปพร้อมกันไง" แล้วแกก็ยิ้มครับ ถ้ามกยู้งว่าอยากเป็นทายาทอสูร
กับเจหรือเปล่า

โหยยยยยย ใครบอกว่าได้สายนี้แล้วโชคดีเหมือนถูหวย นี่อะไรกัน
ให้ไปดูแลเพจหนุ่มวิศวะห่าปลวกอะไรก็ไม่รู้ ทั้งที่ผมไม่มีความรู้เรื่องใคร
ในคณะเลยแม้แต่คนเดียว แถมความเสือกยังไม่มากเท่าคนอื่นอีกต่างหาก
ง่ายสุดคือลงรูปโปรโมตตัวเองนี่ยังพอไหวอยู่

"เมื่อสองอาทิตย์ก่อนตอนผมเข้ามาสัมภาษณ์ เคยเจอรุ่นฟี่ที่ทำเพจนี้
อยู่ครับ สรุปมีแอดมินกี่คนกันแน่"

"อ้อ จิบนะหะรอนตอนนี้ออกไปทำเพจของมหา'ลัยแล้ว เหลือฟี่ทำอยู่
คนเดียว"

"เข้าใจแล้วครับ"

"รูปอาร์มในเพจก็น่ารักน่า ตอนถ่ายชุดนักเรียนนี่เรียกยอดไลค์บานเลย"

"โอ้ ฟี่ก็ชมผมเกินไป"

"เปล่าจ้ะ ฟี่ชื่อโฆษณา"

ตายโหง!

"เรื่องให้ไปเป็นแอดมินเพจ ผมว่าไม่ตึงพี"

"ดีสิ เนี่ยถ้ามีคนในมอเสนอหนุ่มฮอตเข้ามา อาร์มก็แค่เอารูปไปลงแล้ว
เขียนแคปชั่นลงไปแค่นั้นเอง"

"แต่ผมว่า..."

"อ้อ มีอยู่คนหนึ่งนะเป็นช้อยกเว้น ห้ามลงเด็ดขาด..."

"เฮ้ย ญีปุ่นสุดสวย มากินข้าวกับใครเนี่ย"

เอ่อ...เข้าใจอารมณ์คนกำลังฟังดีๆ แล้วถูกใครสักคนขัดปะ

ยาวครบครานี่ หนุ่มที่โน่นไม่รู้เข้ามาทักเจ๊แกนหัวกระไดไม่แห้ง
ประต้านอาหารเปียกโชกจนเราแทบไม่ได้คุยอะไรกันเลย เพราะต้องเจียดเวลา
แดกข้าวอันน้อยนิดไปคุยกับพวกผู้ชายนิสัยห่ม้อ

ซึ่งผม...ก็เคยเป็น

สุดท้ายนายอนณผู้ไม่มีหนี้ก็ได้รับการกิจอันยิ่งใหญ่ที่จะช่วยกอบกู้ศักดิ์ศรี
ความหน้าตาดีของชาววิศวะ นั่นคือการเป็นแอดมินเพจที่มีคนไลค์หลักแสน
อย่างงงๆ

Engineer Cute Boy

ผมเปิดแม็กถูกรัก เคาะมือลงกับโต๊ะอยู่สองสามครั้ง ส่วนมืออีกข้าง
หยิบชาเขียวขึ้นมาดื่มขณะนั่งอยู่ในสตาร์บัคส์ ทำใจอยู่นานก่อนจะกดรับ
เป็นผู้ดูแลเพจคนที่สองเมื่อสามวันก่อน เพราะช่วงนี้เจ๊ญีปุ่นเล่นหายต่อม
ปล่อยเพจไม่เคลื่อนไหวมาร่วมสัปดาห์

ติดแฟนครับ เพิ่งเห็นว่าแฟนก็คือปุรุษสี่ตีนนั่นแหละ ไต่...

พี่เจตแม่งโคตรหล่อสมกับที่เป็นเดือนมหา'ลัย เห็นรูปครั้งแรกเล่นเอา
ตะลึงไปตามลิบหัวใจได้ แต่พอเจอตัวจริงเข้าไปถึงกับอิจฉาเหงือกแทบบิต
คนเหี้ยอะไรไม่รู้ครึ่งหล่อไม่ปรึกษาโลกหน้า หล่อโหดสุด หล่อจนอายบ้านหน้า
ตัวเอง พอมายืนข้างกัน ญีปุ่นว่าตัวเองเป็นโปโรโระ สำเนียงได้ว่าควรเนรเทศ
ตัวเองออกจากสายรหัสเทวดาเร็วพลัน

ความหล่อที่แทงทะลุตาของพี่เจตทำให้พี่จีบแอดมินคนก่อนต้องโปรโมต

ให้แกทางเพจอยู่เป็นประจำ เราใช้ระบบคนไหนดังให้ลงบ่อยๆ คนไหนยังไม่ค่อยดังเท่าไรก็ใช้วิธีการดันเช่นซื้อโฆษณา

และผมก็เป็นหนึ่งในนั้น รูปชุดนักเรียนอันเป็นตำนาน และสาบานได้ว่าตราบดที่ผมเป็นแอตมิน ใครหน้าไหนก็ไม่มีทางเอารูปไปลงได้ทั้งนั้น

ตั้ง!!

ผมกดแจ้งเตือนที่ปรากฏอยู่ในแอ็กเคาต์ชื่อของตัวเอง ความจริงมันเป็นความเคลื่อนไหวบนหน้าไทม์ไลน์ปกติเท่านั้น แต่มีอยู่แจ้งเตือนหนึ่งที่ปรากฏเป็นกล่องข้อความรูปธงสีส้ม ซึ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่ามาจากเพจควิ่บอยที่ผมกำลังดูอยู่

'แอตมินคะ อยากให้ลงรูปพี่อาร์คิควะบ้าง ไม่เห็นลงเลย หล่อฮอตที่สุดในสามโลก'

จากนั้นน้องนางก็ส่งรูปมาให้ผมดู

เว็บแรกหัวใจผมเต้นกระหน่ำราวกับรัวกลองชุดพร้อมวงดนตรีสายร็อกนานแค่นี้แหละที่ได้สัมผัสความรู้สึกนี้ เมื่อผมสั้น ร่างกายเริ่มขยับตัวอย่างยากลำบาก

แบตเตอร์อ่อน

ไอ้หรรหมเอี้ยยยยยยยยยยยย ตอนช่วงสำคัญดันจะม่งอัยชะงั้น

ผมจึงหันไปหยิบสายชาร์จ์ในกระเป๋าออกมาเสียบ กว่าที่ตั้งสติกลับมาได้ ผู้หญิงรูปไฟร์ไฟล์สุดน่ารักก็หายไปซะแล้ว ทั้งไว้แค่รูปและประวัติเล็กน้อย ดีชะอีก จะได้ไม่ต้องไปหาว่าไอ้อาร์คคือใคร

ผมกวาดสายตาเลื่อนอ่านไปที่ละบรรทัด ไอ้คนนี่แปลก

ชื่ออาร์ค ชื่อจริงคืออนล แม่เงงเงงเงงเงง ชื่อเดียวกับผมเลยเห้ย เพียงแต่สะกดกันคนละตัว ของผม ณ เณร ส่วนไอ้คนนี้เป็น ล ลิง เขียนอายุวิศวกรรมศาสตร์ ภาคโยธา ปีสาม

ส่วนรูปที่คนน่ารักแนบมานั้น...

ทำเอาผมนิ่งไปชั่วครู่ เลื่อนเมาส์ขึ้นลงอ่านข้อความใหม่แล้วจึงกลับมาดูรูปอีกรอบ ทำแบบนี้ซ้ำๆ โดยไม่เข้าใจตัวเอง เพียงแต่ภาพของไออาร์คปีสามมันทำให้ผมมึนงง นิ่งตัวแข็งที่อยุ่ในสตาร์บัคส์นับสิบนาที

คนหาอะไรวะ โคตรของโคตรหล่อเลย มหาลัยผมคนหน้าตาดีเยอะครับ แต่ก็ไม่เคยเห็นใครเป็นเหมือนมัน เวลาหลายวันที่ใช้ไปกับเพจคิวบอยเพื่อศึกษาค้นดังคนฮอตก็ไม่มีจะมีคนคนนี้อยู่ในรายชื่อหนุ่มที่สาวๆ เรียกร้องเลย มันทำให้ผมแปลกใจว่าทำไมถึงหลุดรอดสายตาของเจ๊ปุ่นไปได้

แต่เอว่ะ หน้าตาของผมคือการโปรโมตไอ้หล่อนี้ให้สาวมอได้รับรู้
และมันก็ควรขอบใจผม ที่แบ่งเป็นคนแรกให้กูประเดิมเลย

Engineer Cute Boy

แมนๆ เตะบอลกัน

อาร์ค วิสวะโยธาปีสาม #นักบอลหล่อบอกต่อด้วย // แอดมิน อ อ่าง

รูปที่น้องคนนั้นฝากมาเป็นรูปที่มันใส่เสื้ออินเตอร์มีลานั่งอยู่ข้างสนาม โดยมีมือดีถ่ายให้ราวกับนายแบบแค่นั้นแหละ ไม่มีอะไรมากครับ แต่ที่มากคือ...

ตั้ง!!

'ฟาร์คคคคคคคคคคค ฮือ หล่อคะ ฮือ...'

เร็วมากกกกกกกกกกกกกก แค่ไม่กี่วินาทีเท่านั้นตัวแทนคนแรกก็โผล่มาแล้วแถมไล่คืบไปเกือบสี่สิบ แฮ้ย! ไม่ก็วิ่งเองนะเว้ย อะไรมันจะฮอตเหี้ยขนาดนี้ครับ ใจไม่ดี ใจสั้น เฟซบุ๊กไม่เคยขึ้นเตือนถี่ขนาดนี้มาก่อน ชีวิตกูเปลี่ยนไปพร้อมกับข้อสงสัยที่ว่า...ทุกคนก็รู้จักมันนี่หว่า แล้วทำไมถึงไม่มีรูปโผล่ในเพจเลยวะ

'โคตรหล่อเลยละ มาเป็นพ่อของลูกได้มั้ย'

'ปลื้มมาตั้งแต่ปีหนึ่ง ตอนนั้นก็ยังปลื้มต่อไป'

'อยากเป็นลูกบอลให้พี่เตะ'

'ขอไอจีพี่อาร์คน้อยละ พี่เขาปิดเฟซไม่รับเพื่อนเลย ใครมีช่วยบอกต่อดูด้วยนะ'

'IG : Arc_anol ไปส่องความหล่อสดของพี่เขาซะ แต่ปัญหาคือจะได้อะไรกันแน่'

ด้วยความอยากเลือกเต็มรูปแบบ ผมเลยกดมือถือเข้าไปดูไอจีชื่อดังกล่าวอย่างไว้วาง ปกติผมไม่เคยเป็นขนาดนั้นนะ ขนาดไอจีที่เจตน์บอกว่า เป็นเดือนมหา'ลัยปีสี่ ผมก็แค่ตะลึงปะวะ แต่กับไออาร์คนี่แปลกมากที่ปลุกความเสือกในตัวกูออกมาจนหมดสิ้น

อ้อแม่ครับ ไอ้นี่มันเซ็กซี่จริงๆ ด้วย

คนติดตามในไอจีสองร้อยยี่สิบคนพอตีเป๊ะ น้อยกว่าผมเยอะมาก แต่ไปๆ มาๆ ถึงได้เข้าใจเพราะมันตั้งค่าไพรเวตเอาไว้ จะเปิดให้ฟอลโลว์ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเท่านั้น ผมเลยลองเสี่ยงกดขอติดตามดูแม้จะรู้ว่ามันแม่งคงไม่มีทางรับแน่นอน

ding!!

เสียงเหมือนข้อความเข้า ผมหยุดเลื่อนมือถือกลับมายังหน้าไทม์ไลน์อีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่ผู้หญิงคนไหนที่ส่งอินบ็อกซ์เข้ามาทางเพจ แต่เป็น...

Anol Paraminphisan

ลบรูปผมในเพจหน่อยครับ ผมไม่ได้อนุญาตให้ลง

หน้าชาตั้งแต่หน้าผากลามลงมาถึงปลายคาง ถึงกับมือสั่นเมื่อเจ้าของแจ้งมาบอกให้ลบรูป โดยปกติแล้วในเพจสาธารณะ ใครแชร์รูปหรือลงรูปโชว์ความหล่อ ถ้าไม่ดีใจก็ควรปล่อยผ่านหรือเป่ลวะ แล้วนี่อะไร ทำเหมือน

โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

Engineer Cute Boy

ทำไมถึงไม่อนุญาตครับ

ผมแค่ลงรูปเอง ไม่มีอะไรเสียหายสักหน่อย

ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นพี่ปุ่นจะตอบกลับไปอย่างไร หรือลบรูปทันที แต่ผมเลือกที่จะถามเหตุผลไฉ่รุ่นพี่คนนี้จะก่อน ไม่รู้จะหวงอะไรกันนักหนา คนอื่นก็ไม่เห็นมีใครด่า มีแต่คนชมบ้างหน้าว่าหล่อเหี้ยๆ เท่านั้น

คือทนอ่านคำว่าเหี้ยในคอมเมนต์ไม่ได้เหวอะ

Anol Paraminphisan

แอดมินเป็นผู้ชาย?

ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องเข้าใจสิว่าผมต้องการความเป็นส่วนตัว

ไม่ยากให้ใครเผยแพร่รูปของผมหรือวิพากษ์วิจารณ์ทั้งนั้น

Engineer Cute Boy

โอเค ผมจะลบ

Anol Paraminphisan

เดี๋ยวนี้!

Engineer Cute Boy

ก็ผมบอกจะลบไป ทำไมคุณเอาแต่เร่งแบบนี้วะ

นี่ตหลุดเลยกู คำตอบห้วนๆ ของไอ้คนนี้มันทำให้ผมอารมณ์ขึ้น จากที่จะลบตีๆ กลายเป็นหงุดหงิดไม่อยากลบเพื่อแกล้งมันซะอย่างนั้น

Anol Paraminphisan

ถ้าอย่างนั้นรีบเลย ผมจะรอดู ก่อนที่ียอดแชร์จะมากกว่านี้

Engineer Cute Boy

โอเคๆ

แต่ด้วยความที่อินบ็อกซ์ส่วนตัวแทรกขึ้นมาเสียก่อน ผมเลยหันไป
ให้ความสนใจกับคนมาใหม่ ซึ่งก็คือพีญี่ปุ่นที่มาโวยวายว่าผมไม่ควรเอารูป
ไออาร์คิวอะปัสสามมาลง เพราะเป็นข้อยกเว้น

ทีนี้ยาวเลยครับ พิมพ์แก้ต่างกับพีรหัส แคะซี่มูก แดกซี่เล็บ ปล่อยให้
แจ่งเตือนอินบ็อกซ์แฟนเพจดังขึ้นมานับครั้งไม่ถ้วนแต่ก็ไม่คิดกดอ่าน
จนกระทั่งเคลียร์ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ถึงได้เปิดเพจเข้าไปลบภาพดังกล่าว
ซึ่งมียอดไลค์ไปแล้วเกือบ 7,400 กว่าคอมเมนต์ และอีก 4,227 การแชร์

จากนั้นก็ตั้งใจกดอินบ็อกซ์เข้าไปเพื่อบอกว่าลบรูปเรียบร้อยแล้ว
แต่ข้อความที่ปรากฏใน màn สลายตาทำให้ผมนั่งค้างแบบนั้นนับนาที ความโกรธ
พลันแล่นไปทั่วเส้นประสาท และสาบานได้ว่าผมจะเกลียดไอรุ่นพี่คนนี้ไป
จนตายเลย

Anol Paraminphisan

คุณลบหรือยัง

คุณจะไม่ลบใช่ไหม

ตอบด้วย

ผมให้เวลาอีก 2 นาที ถ้าคุณยังไม่ลบ

เฮ้ย!

รูปชูนี๊วกกลาง

รูปชูนี๊วกกลาง

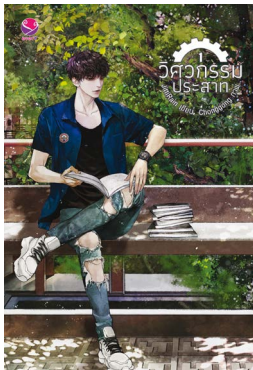
รูปชูนี๊วกกลาง

รูปชูนี๊วกกลาง

เล่นเอากูเมาพวยกันเลยทีเดียว

ถ้ามึงจะอารมณ์ร้อนขนาดนี้ต่อไปกูไม่ลงรูปมึงอีกแล้วโว้ย นึกว่า
หล่อแล้วจะทำอะไรก็ได้เหรออ เออ! มึงได้สิทธิ์นั้นเดี๋ยวนี

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623921.html>